

VG

FREDAG

34

Tid for
fårikål

32 TI TIPS TIL HELGEN 41 MINMOTE CAMILLA PIHLS FAVORITTSMOOTHIE 42 UT Å SPISE NORDØST I TRONDHEIM

BENT STIANSEN

Forberedt på slutten

Mesterkokk Bent Stiansen (53) dyrker sin nye kjærighet etter konas dod. Og gleder seg allerede til å ta fatt på pensjonistlivet.

DET VAR PÅ SAMME LIKE GALT, BARE M

MITT FRISTED

Golfbanen

- Hvor ofte er du her?

- To til tre ganger i uken, ofte mer.

- Hva har du med deg?

- Golfvogn og bag med fullt sett golfkøller. Håndkle til å tørke av kjøllene, paraply, en flaske vann og kikkert.

- Når du drar herfra, er du ...?

- Tom i hodet, lykkelig. Jeg er en spiller som sparer på de gode opplevelsene, de gode slagene. De kan jeg leve på hele dagen ut.

LE MÅTE SOM I 20-ÅRENE, DYRERE. JEG HAR BRUKT PENGER PÅ GAVER NÅ.

BENT STIANSEN OM Å FORELSKE SEG IGJEN I GODT VOKSEN ALDER.

BENT STIANSEN (53)

OM:

- Det perfekte golfslaget
- Konas død og ny kjærlighet
- Pensjonistdrømmen

Det hviler en forbannelse over det syvende hullet på Oppegård Golfklubb, i hvert fall for Bent Stiansen. Helt siden mesterkokken gikk inn som sponsor i klubben og lovet 12 retters middag til dem som slår hole-in-one på Statholdergaardens eget hull, har han slitt med prestasjonene.

Nå står han der, ved ulykkeshullet, med rumpa ut og knekk i knærne. Overkroppen og blikket roterer i det 9-jernet treffer den hvite kulen. Han retter ut kroppen, vipper hode fra side til side, før dommen faller:

– Ikke så verst, den var ganske bra. En gang har jeg fått til en birdie her. Det er helt sinnssykt, men det var selvsagt før jeg begynte å sponse.

Det er to år og en fersk kokebok siden en av landets mest meritterte kokker ble heftet på golfsporten. Her på greenen og i klubbhuset er han mosjonist-Bent, ikke Kokke-Bent. Her unnslipper han smalltalk om ristet sopp, breiflabb og romtempererte franske viner. Her har han fri.

I den grad det konverseres, handler det om *par*, *over* eller *under*, om *birdie* og *eagle*. Eller ofte en mangel på sådanne.

Stiansen drømmer ennå om det perfekte golfslaget, men ikke om å bli best.

– Dette høres veldig blærete ut, men jeg er blitt verdensmester en gang, det holder, sier han med referanse til førsteplassen i kokkekunst fra 1993.

MAT OG GOLF. Begge Stiansens lidenskaper kan spores tilbake til familien. Som syvåring sto han bøyd over grytene med sin mor og la brødkiver med roquefort i ranselen. På kjøkkenet fant gutten en ro han manglet ellers i livet.

Golf var det faren som introduserte ham for. Han utsatte debuten i det lengste, ventet på flere lommer av tid. Da Stiansen utga sin forrige bok, sverget han å legge opp som Michelin-kokk om tre år. Nå har han skjøvet pensjonisttilværelsen fem år lengre foran seg.

Den dagen han fyller 61 år og leiekontrakten på Statholdergaarden går ut, forsikrer han dog at det er ubønnhørlig slutt. Golfspillet, forteller han, ser han på som en forberedelse til livet som venter da.

– Ser du frem til å gi deg på Statholdergaarden?

– Jahaha ...

Han ler, som om noe annet var utenkelig.

– Folk skal jo ha mat likevel, så jeg kan lage mat til venner og familie, kose meg. Jeg må ikke ha 40 ansatte.

KANSKJE HAR STIANSEN en medfødt evne til å akseptere og omfavne livets både uforutsigbare- og ugjenkallelige nye faser. For seks år siden, like før de skulle feire sølvbryllup og fornye ekteskapsløftene, døde Stiansens kone, Annette, etter kom-

MITT FRISTED

ULYKKEHULLET: Det hviler en forbannelse over det syvende hullet på Oppegård Golfklubb, i hvert fall for Bent Stiansen. Helt siden mesterkokken gikk inn som sponsor i klubben og lovet 12 retters middag til dem som slår hole-in-one på Statholdergaardens eget hull, har han slitt med prestasjonene.

JEG HAR IKKE LYST TIL Å VÆRE EN UTSLITT KOKK PÅ 67 ÅR OG DØ NÅR JEG ER 68.

plikasjoner fra en tidligere ulykke. Kort tid etterpå fant han kjærligheten med konas bestevenninne, den danske frisøren Pia Dørge Rasch.

Stiansen fisker frem mobiltelefonen og viser frem et bilde. En dame med solbriller og grå ullgenser smiler fra displayet.

– Det er Pia, sier han før han blar frem et nytt bilde.

– Og det var Annette, sier han forsiktig.

Da kona døde, solgte Stiansen det 300 kvadratmeter store huset de to delte i Prinsdalen og byttet det inn i leilighet på Grønland og hus i danske Odense. I dag frekventerer han de to hjemmene med ti- og femdagersintervaller. Det er likevel Danmark som er hjemme nå, forteller han. Der klipper han plen, pusler i kjøkkenhagen og lager mat til den danske storfamilien, som ifølge Stiansen har én yndlingsrett: Gratis mat.

Avstanden holder liv i lidenskapen og forelskelsen, tror han.

– Det er selvsagt både ulemper og fordeler ved å pendle, men det betyr at når jeg er der, så er jeg der 100 prosent. Da slipper vi å få de kleine diskusjonene om hvem som vasker og ordner hva. Så det er ikke så gærent. Livet forandrer seg, ting blir annerledes og det funker. Vi er happy, smiler han.

– **Hvordan var det å forelske seg igjen i godt voksen alder?**

Det var helt flott. Det var på samme måte som i 20-årene, like galt, bare dyrere. Jeg har brukt mer penger på gaver nå. Jeg får skryt for mine undertøyskjøp.

– **Ja?**

Han smiler, litt brydd.

– Jeg har nese for gode restauranter og pent undertøy. Pia er veldig glad i og interessert i klær, så da er det gøy å kunne handle til henne.

– **Har du planer om å gifte deg igjen?**

– Nei, jeg sitter i uskiftet bo, men vi har det veldig fint. Jeg tenker akkurat sånn som hun, hva heter hun, hun skuespilleren i «Fire bryllup og en gravferd»?

– **Andie MacDowell?**

– MacDowell, ja. Jeg sier som rollefiguren hennes: Kan man ikke bare være sammen?

STIANSEN SETTER OPP TEMPOET på vei mot neste hull og slår samtalen over på mat. Søndagsmiddag er tittel og tema i hans nye bok. Ujålete, god og ærlig mat gjenspeiler hans egen personlighet, sier han. I Oslo kjøper han seg gjerne lunsj på den faste shawarma- sjappa i Torggata.

Det eneste han bestemt styrer unna, er Ikea-pølser. Ei heller på golfbanen trigges han av luksus.

– Jeg er ingen utstyrsfrik, jeg har investert i denne golfbuksen til 600 kro-

ner, den tørker fort og har store lommer med plass til baller, forklarer han.

Når han en sjelden gang unner seg en runde på golfbanen ved ferieboligen i Provence, følges regningen av svetteperler.

– 1500 kroner for en runde, det synes jeg er dyrt. Men så kompenseres jeg ved å ta med meg to bananer til lunsj, humrer han.

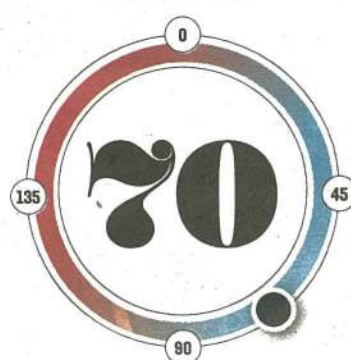
Handikappet er spilt ned fra 54 til 29. I løpet av året skal det ytterligere forbedres. Bent Stiansen har nemlig to klare ambisjoner for 2016:

– Nummer en er å få 27 i handicap. Det er utfordrende. Nummer to, som nesten er like vanskelig, er å klare å lage skumhjerter på cappuccinoen min. Det krever en finmotorikk som er dritvanskelig, sier han og puster tungt mens han skyver golftrallen opp det han kaller moshjonsbakken, på vei til neste siste hull.

Han lar alltid golfbilen stå, forteller at han trenger kondisjon for å holde tempo oppe på kjøkkenet.

– Så lenge restauranten er mitt ansvar, skal jeg ligge i femte gir og kjøre full fart fremover. Men alt har sin tid. Jeg har ikke lyst til å være en utslitt kokk på 67 år og dø når jeg er 68. Derfor gleder jeg meg til den dagen jeg skal gå inn til NAV og be om min pensjon. Jeg vil heller være en 80-åring med mindre pensjon enn å være rik og ikke ha levd livet.

PULSEN

– **Kommentar til pulsen?**

– Bortsett fra at jeg slet med å finne den i dag, så vet jeg at jeg har puls og blod – og føler meg i ålreit form.

– **Hva gir deg høy puls?**

– Et slag med golf kan faktisk få deg opp i makspuls. Ellers får jeg høy puls av å gå opp trappene til loftsleiligheten min på Grønland.

– **Hva gir deg lav puls?**

– Jeg elsker å ligge i hengekøyen i hagen, i huset mitt i Lorgues Provence, ta på brillen og speide etter satellitter. Det er natthobbyen min.